

Kära Mamma!

Jag förmodar att Ni varit i tvivelsmål om min hälsa. Allt är bara bra men det kunde lätt ha varit tvärtom. Olyckan inträffade vid mitt kompani. Från vårt komp kom 9 av de nu döda. Antalet sårade från komp känner jag inte till, men från min pluton kommer 4. Jag har hälsat på dem på lasarettet, och de befinner sig efter omständigheterna väl. Man kan ju kalla det ödets skickelse, Guds försyn eller rena bondturen att jag nu inte ligger utspridd i en björkhage, som ung. hälften av de dade ger. Jag ingick från början i en desapteringsavdelning, men innehade ingen som helst chefsställning. Istället tjänsogjorde vpl ingenjörssoldater som ledare av arbetena. Då jag en stund varit med om arbetet fann jag det samma tråkigt, varför jag avlägsnade mig. Det är en av de absolut första gångerna jag gjort mig skyldig till bonning inom det militära. Omkring en timme ~~tidigare~~ före olyckan hände detta. Då jag som bäst höll på att försöka somna flög jag upp vid att vår radio slog i golvet. Kastade på mig kläder, rusade ut och såg redan sårade på väg ned till vägen. Då jag kom fram till olycksplatsen möttes jag av en förskräcklig syn, jag meddelade komp och sedan var det bara att ta itu med ett arbete, som jag verkligen hoppas slippa utföra flera gånger. detaljerna vid olyckan är det bäst att förbigå med tystnad. Befälet, en del, stod handfallet, varför tillverkandet av bårar o.s.v. i huvudsak kom på min lott. Under kvällstimmarna finkammade jag med ett antal frivilliga det närmaste området. Rester sändes efter hand in till Haparanda lasarett, där läkarna höll på med identifiering bl. a. Ännu idag morse var en inte hittad, men efter skallgång med hela komp hittades så mycket som räckte till identifiering. Den syn som mötte en på bårhuset lär ha överträffat bilden av olycksplatsen. På bårhuset var jag dock inte. (Framställningen kan teckas subjektiv, men man är sig själv närmast även då det händer tragedier med andra människor.)

Vid min närvaro före olyckan kunde jag konstatera flera detaljer, som vid den kommande undersökningen kommer att visa sig synnerligen betydelsefulla. Olyckan kan ha berott av två saker. Båda dessa såg jag exempel på och har redan påvisat detta för experter som håller det för troligt att ~~en~~ olyckan berott av endera. Idag har förhör hållits men ännu har jag inte hört. Majoren försäkte idag påverka mig och ge mig direktiv för förhöret. Jag påpekade dock för honom att, jag inte skulle säga mer än jag kunde stå för och i andras närvaro sade jag rent ut att det inte fanns anledning för titta någonting. Tro nu inte att jag på något sätt spelar huvudrollen i tragedien. Chefen, en sergeant, uppträdde fastän svårt sårad med utomordentlig kallblodighet, men han hade säkert erfarenheter från än ruskigare saker i Finland. Nämnde sergeant hade tillfälligtvis avlägsnat sig från avdelningen och vid återkomsten fann han en anhopning av materiel, ropade "Avbryt" men försent. Olyckan var skedd. - Det kunde finnas åtskilligt att berätta om, men det mesta är inte lämpligt att sätta i trycksvärta. - Idag hade vi en anslående högtid med resterna av kompaniet. Bataljonspredikanten höll ett vackert korum, de dödas namn upplästes, men det följande "Gud bevare kongen och fäderneslandet" ljöd i mina öron svagare än vanligt. Bataljonschefen uppträdde som alltid mindre fint, men han var märkbart tagen av olyckan. En ingenjersofficer har dessutom uppträtt på ett plump och cyniskt sätt. Vi har en skrivelse klar att avgå, men säkert är ej att den kommer iväg. Inomgåendekäll förhöret fortsätta och förmodligen kommer de att dra ut på tiden och krigsrätten dröjer väl ytterligare. - Till slut: var inte på något sätt oroliga för mig. Den gångna natten gav visserligen dålig sömn men i natt kommer jag säkert att sova. Man kan ju tänka på de krigförande folkens upplevelser. Ett resultat av den här olyckan kommer antagligen att bli bättre materiel, men priset kan ju tyckas förskräckligt. Tjänsten får ej efter sättas utan arbetet går vidare. Handhavandet av minor kommer åtminstone att avlysas tills personalen erhållit bättre utbildning.

Livet går vidare, trots att vi kan räkna med likstank några dagar framåt. Då vi idag på sjukhuset tog upp text till telegram, ville en man lägga till: Hälsa Britta. Det var i mitt tycke en vädjan till livet, som trots allt rymmer så mycket vackert.

Skig.